

Bích Hải Nguyệt Ca

Contents

Bích Hải Nguyệt Ca	1
1. Chương 1: Thỏ Ngọc Trước Điện Múa Dao Trì	1
2. Chương 2: Trong Thơ Có Thệ Nào Ai Hay	2
3. Chương 3: Thổi Xuống Trần Gian Sao Như Tên	4
4. Chương 4: Tàn Hoa Vương Đất Lệ Rơi Muộn	6

Bích Hải Nguyệt Ca

Giới thiệu

Biên tập: CandyTuần Ương cung. Đây là thiên nguyệt sở ca, trước năm Hằng Nga bôn nguyệt,(1) chỉ có Thỏ ngọc trông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-hai-nguyet-ca>

1. Chương 1: Thỏ Ngọc Trước Điện Múa Dao Trì

Tuần Ương cung.

Đây là thiên nguyệt sở ca, trước năm Hằng Nga bôn nguyệt,(1) chỉ có Thỏ ngọc trông giữ Nguyệt cung, Thỏ ngọc vốn mang hình người, nơi ở của nàng là “Tuần Ương cung”.

Ngoài Tuần Ương cung quầng bạc cô quạnh, từ dưới nhân gian nhìn lên, giờ là lúc trăng tròn. Hoa hồng tàn hết, liễu vàng rủ ảm, thời khắc hồng trần tịch liêu. Thỏ ngọc dựa trên cây quế, vọng ngắm sông xa sắc đỏ trong veo tĩnh lặng, Ngưu lang Chức nữ nhìn nhau thả thuyền quỳên.(2) Trên điện Lăng Tiêu thất tiên khiêu vũ, ngọc dịch quỳnh tương lưu hỏa huy hoàng.

Tiếng bước chân. Là Khiếu Thiên. Thỏ ngọc nở nụ cười, “Thiên nhi, người đến chơi cùng tỷ tỷ sao?”

Khiếu Thiên đội mũ Bạch ngọc linh lung, tóc đen búi cao, quần áo tối màu, hai tròng mắt sáng ngời, dáng đi uy nghiêm, hiển lộ khí chất cao quý của hần.

“Tỷ tỷ, hôm nay là Trung Thu, Vương mẫu thiết yến Dao Trì, mời chúng tiên đến ăn uống vui vẻ, thất tiên tử luyện bích ngưng vũ,(3) bát tiên hiển hết thần thông, chư vương nhộn nhịp dâng tài, thật sự rất náo nhiệt, sao tỷ tỷ không đi?”

Thỏ ngọc dùng ngón tay vuốt sợi tóc đen, khẽ cười: “Có Thiên nhi đến đây với ta, ta còn tới nơi đó làm chi?”

Khiếu Thiên kéo dây lưng lụa bên hông Thỏ ngọc, “Nhưng mà tỷ tỷ, Thiên nhi muốn cùng tỷ tỷ đi đến Dao Trì vui chơi vui chơi.” Khiếu Thiên mang vẻ mặt tràn ngập khẩn nài, con mắt trong suốt lóe ra một tia vui sướng. “Tỷ tỷ, không phải ngày nào thiên đình cũng náo nhiệt như vậy.”

Thỏ ngọc không có cách chối từ, cuối cùng gật đầu, ai bảo Khiếu Thiên là đệ đệ nàng yêu thương đâu.

Khiếu Thiên hoan hô một tiếng, kéo Thỏ ngọc đi vào Tuấn Ương cung. Thỏ ngọc kinh ngạc, “Thiên nhi, chẳng phải đi Dao Trì sao?” Khiếu Thiên hé miệng cười, thấp giọng nói, “Thỏ ngọc tỷ tỷ của ta không đi thì thôi, nếu đi phải thể hiện tài năng áp đảo toàn trường, huyền não kinh động cả sảnh đường!” Thỏ ngọc không lay chuyển được Khiếu Thiên, đành phải đổi thất lưng thu vi, váy xòe hồng phù thủy, tay áo phiêu diêu đón gió nâng trắng, giày thêu tơ vàng thướt tha dáng dấp, cặp chân mày tô nhẹ tựa núi xa mờ ảo, mắt hoa dao động thẹn thùng như thu thủy, đôi má cánh đào mềm mại khiến hoa không theo kịp, môi còn đỏ hồng ướm át hơn anh đào.

Khiếu Thiên vỗ tay cười nói, tỷ tỷ, người đúng là thiên thượng tuyệt sắc, nhân gian vô song.

Trước Dao Trì, thần khúc vang vọng khắp không gian. Điệu hát khoan thai, bóng múa uyển chuyển, tiên âm ngưng đọng.

Vương mẫu mỉm cười, vẫy Thỏ ngọc cùng Khiếu Thiên, nói, bé ngoan, đến đây. Khiếu Thiên mừng rỡ chạy tới, nhào vào trong lòng Vương mẫu. Thỏ ngọc buông mắt cười nhẹ, Vương mẫu kéo tay nàng: “Thỏ nhi, người đã lớn như vậy rồi sao, ở trong Tuấn Ương cung có được không?” Thỏ ngọc rút tay về đáp, “Thỏ nhi vẫn tốt.” Vương mẫu gật đầu. Khiếu Thiên lại quần lấy Vương mẫu hỏi đông hỏi tây, nàng đành để Thỏ ngọc tự do dạo chơi.

Thỏ ngọc lui ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy Nam Hải thất thái tử, trong lòng run lên. Thất thái tử cũng nhìn thấy nàng, mỉm cười. Thỏ ngọc vội vàng chạy đi — thất thái tử, chính là vị thất thái tử nàng được chỉ hôn(4) sao? Thỏ ngọc ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn về phía Tuấn Ương cung, trăng đang tròn.

Đột nhiên một cái trống hoa rơi vào trong lòng Thỏ ngọc, chúng tiên cười sảng khoái, đều muốn Thỏ ngọc hiển nghệ, Thỏ ngọc liền bay vào Dao Trì, nhẹ nhàng múa. Một điệu múa đó khiến chúng tiên trầm trồ. Thất thái tử lẩm bẩm, nàng là Thỏ ngọc của ta.

Đó là chín trăm năm trước, Thỏ ngọc còn nhỏ.

2. Chương 2: Trong Thơ Có Thế Nào Ai Hay

Tiết Nguyên Tiêu, chín trăm năm sau.

Ngô Cương đến Tuấn Ương cung, nói, “Thỏ nhi, Túy Nguyệt Linh Lung mà nàng muốn, ta đã tìm đến cho nàng rồi đây.”

Ngô Cương là một thiếu niên thực tuổi trăng, có điều hơi thần bí, còn thêm một chút du thủ du thực.

Thỏ ngọc không đáp lại Ngô Cương, vẫn tiếp tục giã thuốc. Từ sau điệu múa Trung Thu của Thỏ ngọc tại Dao Trì kia, Ngô Cương liền thường xuyên tới Tuấn Ương cung, chín trăm năm nay, mỗi lần chạy tới đều đem một ít đồ quý giá đến cho Thỏ ngọc.

“Thỏ nhi, sao nàng không nói lời nào?”

“Túy Nguyệt Linh Lung có rồi, vậy Hành Tương Thu Thủy đâu?”

“Thỏ nhi, nàng điên rồi a, đó là bảo vật trấn trạch của Nam Thất, làm sao ta lấy được?”

Nam Thất chính là Nam Hải thất thái tử. Thỏ ngọc cười lạnh một tiếng, lại vùi đầu giã thuốc. Ngô Cương ngồi xuống bên cạnh Thỏ ngọc, phẫn nộ.

“Thỏ nhi, linh dược mà Vương mẫu ban thưởng cho Hậu Nghệ, chính là Quỳnh Thảo Xích Thủy mà nàng luyện.”

Thỏ ngọc vẫn giã thuốc như trước, hoa quế rơi xuống từ tàng cây, dưới cái chày của Thỏ ngọc đã tan rã thành bùn.

“Thỏ nhi, hay là, nàng đi tìm Thu Thủy cùng ta đi.”

“Thỏ nhi, nàng đừng suốt ngày ở trong Tuấn Ương cung được không?”

“Thỏ nhi, nàng đừng già thuốc nữa, nghỉ ngơi một chút đi, dưới trần thế cũng không có nhiều người đau thương như thế.”

“Thỏ nhi, nàng không thể nói một câu sao?”

“Người câm miệng.”

Ngô Cương quả nhiên ngậm miệng, ngượng ngập.

“Ngô Cương, ngươi có muốn xuống phàm với ta không?”

Ngô Cương thất thần, nhỏ giọng hỏi, “Cùng nàng... cùng nhau? Còn là xuống phàm?”

Thỏ ngọc mỉm cười xinh đẹp. Ngô Cương nói: “Đêm nay vừa lúc, dưới phàm giới đang là tiết Nguyên Tiêu.”

Chỉ có một đường xuống phàm, Thỏ ngọc nhờ Khiếu Thiên đánh lạc hướng Nhị Lang chân quân, cùng Ngô Cương trốn thoát xuống hạ giới.

Trần gian sinh khí tràn trề, người trên đường đông vui như nước, hết sức náo nhiệt. Nơi nào cũng thấy bán hoa đăng, Ngô Cương mua một cái, đề lên bài thơ:

Dao Trì nhất vũ phù dung lạc thủy, nhu cực dương liễu nữ nhân yêu.

Mạc đạo tam sinh, hữu duyên tương phùng tương thức, hận trần hoàn nhật thiếu.

Cửu bách niên Tuấn Ương, bất cập Nguyên Tiêu thu thủy hoa. (5)

Thỏ ngọc cũng viết:

Dao Trì bả trản, đầu thượng thức ngọc quan, phong thần vũ mạo khởi sơ loạn.

Triều tư mộ oán Nam Hải chí, thu thủy tương tặng lạc thần tiên.(6)

Ngô Cương xem xong, kêu một tiếng: “Tiểu thỏ nhi.” Thỏ ngọc cất lời: “Ngô Cương, ta đói bụng rồi.” Cứ thế, Ngô Cương liền vui vẻ mang Thỏ ngọc đi tìm đồ ăn, hai người cùng ăn bánh trôi nóng hổi.

Thỏ ngọc nói: “Ngô Cương, khó có dịp được đến nhân gian, bây giờ không thể quay về nữa, nếu về chính là phạm phải tội lớn của trời, bị giáng thành yêu hoặc chịu luân hồi khổ sở, thật xin lỗi.” Ngô Cương nắm chặt bàn tay mềm mại uyển chuyển của Thỏ ngọc: “Thỏ nhi ngốc, chúng ta tìm một nơi thật tốt đi, trầm túy cả đời, nàng nói nên đi đâu?”

Trên mặt Thỏ ngọc hiện lên ý cười thâm thúy, nàng chậm chậm đáp: “Ta muốn uống Phong Bãi Thúi Trúc, ở Nam Hải.”

Ngô Cương say, càng lúc càng nói nhiều, ôm lấy thắt lưng Thỏ ngọc: “Tiểu thỏ nhi, rốt cuộc nàng không trốn tránh được nữa.” Gò má Thỏ ngọc ửng lên, hướng đến Nam Hải gào thét: “Nam Thất, Nam Thất! Thỏ nhi của chàng tới tìm chàng!”

Sóng biển rít gào, gió biển thấu xương. Lạnh.

“Nam Thất, Thỏ nhi đến gặp chàng, chàng đã quên Thỏ nhi rồi sao? Chỉ chín trăm năm chàng liền quên sao? Nam Thất! Nếu chàng không liếc mắt nhìn ta một cái, ta sẽ phải rời khỏi chàng! Chín trăm năm trước, ta đã hiểu ý cười của chàng!”

Nước biển phẳng lặng.

Thỏ ngọc rời khỏi Ngô Cương, đem hoa đăng đề thơ ném xuống Nam Hải, xoay người rời đi.

Thỏ ngọc ngửi được hương vị Quỳnh Thảo Xích Thủy, lần theo dấu vết. Trúc điểm, u quán, tuyết đọng, nền đỏ.

“Có người ở sao?”

Cạch —— một nữ tử phong hoa tuyệt đại khoác xiêm y đỏ thẫm, Thỏ ngọc nhìn nàng kinh diễm(7) như vậy, nhất thời không biết nói gì.

“Cô nương, tìm ai?” Thanh âm như nước.

Thỏ ngọc cười nói, “Tỷ tỷ, có thể cho ta ở nhờ một đêm không?”

Nữ tử đồng ý.

Thỏ ngọc cười nói, “Hậu Nghệ đại ca đâu?”

Nữ tử kinh ngạc, “Vì sao người biết tên phu quân ta?”

Thỏ ngọc cười nói, “Quỳnh Thảo Xích Thủy là do ta luyện.”

“Thỏ ngọc?” Trong mắt nữ tử hiện lên vui sướng.

“Thỏ ngọc, chẳng phải người ở Tuấn Ưng cung ư, sao lại chạy đến đây?”

Thỏ ngọc bất đắc dĩ mỉm cười, “Ta tìm Nam Thất, Hằng Nga tỷ tỷ, người nói cho ta biết, làm sao mới tìm được Nam Thất.”

Hằng Nga ngạc nhiên. “Thỏ ngọc, người cần gì sốt ruột như vậy? Chờ một thời gian nữa, Nam Thất thái tử cuối cùng cũng sẽ đến thú người.”

Nhưng Thỏ ngọc lại khóc thút thít, “Hằng Nga tỷ tỷ, người không hiểu, ta canh giữ Tuấn Ưng cung đã ngàn năm. Tháng ngày luân phiên ngàn năm, nay ta mới có thể trốn được, những khắc khoải trên Tuấn Ưng cung, người có biết được chăng? Đúng thế, ta là Thỏ ngọc, là tiên tử được giao việc giã thuốc, nhưng ân huệ của trời đã đi đâu vậy, để ta chờ ngàn năm.”

Hằng Nga không nói gì, thật lâu sau mới mở lời: “Thỏ nhi, người chưa cắt hết được hồng trần phiền muộn.”

“Ta chỉ muốn Nam Thất bên ta, bởi vì Ngô Cương nói, ta cùng Nam Thất đã thề trên Tam sinh thạch, tuyên thệ bằng Mạnh bà thang, trước khi vong xuyên cùng uống nước.”

“Thỏ ngọc, người có biết... Đông Hải bát công chúa đã lấy chồng không?”

Thỏ ngọc lắc đầu.

“Đông Hải bát công chúa gả cho Nam Thất thái tử.”

Nàng run lên.

“Bảy ngày trước, hai người bọn họ ăn Thấu Bích Cầm Tắt Lộ... là thuốc do người luyện.”

Chuyển... thế? Thỏ ngọc ngẩn ra. Bọn họ... Thấu thiên cơ, tham bích hải, cùng hoàng tuyền, tắt nhật nguyệt...(8)

Hằng Nga thấy Thỏ ngọc chậm rãi ngã xuống.

“Tiểu Nga, mau mở cửa.” Một trận tiếng đập cửa dồn dập vang lên. Hằng Nga mở cửa, thấy Ngô Cương vết thương đầy người.

“Đại ca, người đây là...” Hằng Nga kéo Ngô Cương vào phòng trong, lấy thuốc thoa lên mặt hắn. Ngô Cương cởi tấm áo choàng nhiễm máu, đặt một bình Lưu Ly Lan Ngọc lên trên bàn. Hằng Nga vừa thấy liền hốt hoảng kêu lên: “Thu Thủy!”

3. Chương 3: Thối Xuống Trần Gian Sao Như Tên

Khi Thỏ ngọc tỉnh lại, đã thấy bóng dáng Ngô Cương cạnh cửa sổ, khoanh tay mà đứng.

“Thỏ nhi, bây giờ nàng còn chưa tỉnh lại, nàng còn nhớ Nam Thất sao?”

Không còn gì để kết đồng tâm, khói hoa mờ mịt đã tan hết. Chuyện lúc trước ở Dao Trì hội, cần gì tiếp tục lưu luyến nữa —— Thỏ ngọc than nhẹ.

Ngô Cương vội vã quay đầu, thấy Thỏ ngọc gắng gượng dùng sức ngồi dậy, tay chân hần hơi luống cuống.

“Thỏ... Thỏ... Thỏ nhi, nàng tỉnh rồi à?”

“Ngô Cương, sao sắc mặt của ngươi khó coi như vậy?”

“Đâu có... ta rất khỏe.”

Ba tháng sau, thiên binh tới bắt Ngô Cương và Thỏ ngọc. Hai người xâm phạm luật trời, lén xuống nhân gian, không quay về nhận chức trách, khiến cho thuốc không có người già, cung không có người canh. Tội phải mang đến điện Linh Tiêu, Ngọc Đế đích thân thẩm vấn.

“Thỏ nhi, đây là thứ nàng muốn.” Ngô Cương đưa Thu Thủy cho Thỏ ngọc, Thỏ ngọc mở to hai mắt, tiếp nhận.

“Thỏ nhi, ta mang Thu Thủy tới rồi, nàng cười một cái đi.” Ngô Cương cố giãy khỏi khổn tiên tác.

Thỏ ngọc nở nụ cười, tuyệt đẹp.

“Thỏ ngọc, ngươi hại Khiếu Thiên xâm phạm luật trời, giáng thành thần thú hộ pháp, đi theo Nhị Lang Thần, trông giữ Nam Thiên môn.”

Thỏ ngọc thấp giọng hô lên: “Thiên nhi, tỷ tỷ xin lỗi ngươi.”

Sau đó, Ngô Cương không ngừng học máu. Là vết thương khi đoạt được Thu Thủy.

Thân thể của Thỏ ngọc suy yếu rất nhanh, hôn mê rồi bất tỉnh. Thiên binh truyền đến ý nguyện của Thái Bạch, để Thỏ ngọc ở nhân gian dưỡng thương.

Ngô Cương bị đày xuống làm yêu, chịu tám ngàn khổ hình chốn địa ngục. Hằng Nga vì cứu ca ca Ngô Cương, không trốn được thiên binh, đành bỏ Thỏ ngọc lại một mình, lấy ra Quỳnh Thảo Xích Thủy, ăn vào, một đường chạy trốn.

Thiên binh hung sát, bắt Hằng Nga bỏ vào Nguyệt cung.

Hậu Nghệ trở về.

“Tiểu thỏ nhi? Tiểu thỏ nhi...” Hậu Nghệ đợi Thỏ ngọc tỉnh, hỏi rõ những việc đã xảy ra, liền biết Hằng Nga đã dùng Quỳnh Thảo Xích Thủy. Thỏ ngọc nói: “Đại ca, ta chờ Nam Thất ngàn năm, Ngô Cương bên ta ngàn năm, rốt cuộc ta là số mệnh của ai? Thu Thủy này là Ngô Cương liều mạng đem đến cho ta.”

“Tiểu thỏ nhi, Nam Thất ít nhiều cũng nhờ Thấu Bích Cùng Tắt Lộ của ngươi mới có thể chuyển thế, ngươi có ơn với họ.”

Tâm của Thỏ ngọc vỡ tan như lưu ly. “Nhưng ngàn năm trước, Vương mẫu đã hứa gả ta cho Nam Thất.”

“Tiểu thỏ nhi, ca hỏi ngươi, ngươi muốn Ngô Cương bị giáng thành yêu nghiệt, vĩnh viễn không siêu sinh sao?”

Nhất thời, quang thời gian chín trăm năm hiện lên. Chín trăm năm, ngoại trừ Khiếu Thiên, chỉ có mình Ngô Cương ở bên ta. Còn cả thảo dược cùng cây quế. Vì thế Thỏ ngọc nói, “Ta dùng giọt lệ cuối cùng của mình, luyện Thấu Bích Cùng Tắt Lộ, để Ngô Cương chuyển thế.”

“Nhưng Tiểu Nga làm sao bây giờ?”

Thỏ ngọc lấy Thu Thủy ra nói: “Đại ca, lấy Thu Thủy làm tên, có thể bắn tới điện Cửu Tiêu.”

Phía chân trời Thu Thủy mù mịt, ánh sáng chói lọi, nước như sao, sao như tên. Xa xa cuối chân trời, là ai đang bắn. Khắp không trung, các tia sáng kỳ dị tiêu dao, bay tới thiên cung, chấm sao biến mất vô tung.

Thỏ ngọc nói, “Khi Xích Thủy gặp Thu Thủy, liền có hiện tượng sao băng tràn ngập như thế này. Thu Thủy của ngươi đã bắn về phương nào?”

“Là Tuần Ương cung của người.”

Thỏ ngọc âm đạm. Hằng Nga tỷ tỷ ở Nguyệt cung? Lạnh lẽo tịch mịch, chỉ sợ lại thêm một người như nàng.

4. Chương 4: Tàn Hoa Vương Đất Lệ Rơi Muộn

Hậu Nghệ cùng Thỏ ngọc trở về thiên đình, cầu xin Ngọc Đế.

Hậu Nghệ cầu Ngọc Đế khai ân thả Hằng Nga về nhân gian, Ngọc Đế không đồng ý, người nói, “Hằng Nga lên uống linh dược, phải chịu nổi khổ chia lìa với Hậu Nghệ, ném trái dầy vò tương tư.”

Thỏ ngọc mắng thiên địa vô tình, thượng đế vô nghĩa, dùng chín trăm năm phá hủy hạnh phúc của nàng.

Thái Bạch tính hết Thiên Cơ, xin Ngọc Đế thả Ngô Cương, giáng Thỏ ngọc, tù Hằng Nga.

Ngô Cương nói, “Thỏ nhi, chỉ cần nàng vì ta rơi xuống một giọt lệ, cây quế này có thể ngã xuống, nàng có thể trở lại làm thần tiên, chúng ta có thể xuống hồng trần.”

Chày giã được trong tay Thỏ ngọc dừng một chút, “Ngô Cương, chỉ cần người chặt được cây quế kia, giọt lệ cuối cùng của ta sẽ chảy ra. Ta vốn đã không còn nước mắt, trừ phi nhìn thấy cây quế đổ xuống.”

Hằng Nga nhìn ra ngoài cửa sổ cười lạnh, “Ta trộm linh dược, ta chịu dầy vò, Tuần Ương lạnh lẽo đã biến thành Quảng Hàn tịch mịch.”

Lại là Trung Thu.

“Thỏ nhi, cây quế không đổ, lệ trong không rơi, nàng không cần phải giã thuốc nữa, dù sao chúng ta vẫn có thể ở bên nhau.” Ngô Cương nói như vậy.

Hằng Nga đặt bánh trung thu trước mặt Thỏ ngọc, “Bánh này, là Hậu Nghệ đại ca của người làm trăm năm trước, người ném xem.”

Không biết sau khi Hậu Nghệ chuyển thể làm người, liệu có lưu lại trí nhớ kiếp trước không. Trong thiên hạ có được bao người vẫn cố chấp tâm niệm..

Ngô Cương đoạt chày thuốc của Thỏ ngọc, hần nói, “Thỏ nhi, không cần giã nữa.”

Thỏ ngọc nhìn Ngô Cương, khẽ cười: “Người biết không, thuốc này không phải ta giã vì người, ta muốn chữa hết người hồng trần thương tâm, trị khắp người thiên hạ đau đớn.”

Vì thế hoa quế rơi xuống. Lệ tuôn như suối.

Trong sương khói mờ mịt, người áo xanh than thở với trăng Trung Thu: “Hằng Nga ăn năn trộm linh dược, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm...”(9)

– Hoàn –

Chú thích:

(1) Hằng Nga bôn nguyệt: Sự tích Hằng Nga uống thuốc tiên để lên trời, bỏ lại Hậu Nghệ dưới trần gian.

(2) Thuyền quỳên: Ở đây chỉ mặt trăng. (Có nghĩa khác để chỉ người con gái đẹp)

(3) Luyện bích ngưng vũ: Điện múa như ngọc.

(4) Chỉ hôn: Được ai định ra việc hôn nhân.

(5) Tạm dịch:

Một điệu múa tại Dao Trì, phù dung rơi xuống nước, thất lưng nữ nhi mềm tựa dương liễu.

Đừng nói tam sinh, có duyên gặp mặt quen biết, chỉ hận cội trần ngăn ngủi.

Chín trăm năm Tuấn Ương, cũng không bằng Nguyên Tiêu tìm Thu Thủy.

(6) Tạm dịch:

Dao Trì nâng cốc, trên đầu buộc ngọc quan, khí chất như gió tướng mạo như mưa khiến lòng rối loạn.

Tưởng niệm ngày tàn oán hận tới Nam Hải, Thu Thủy đã tặng lại cho thần tiên.

(7) Kinh diễm: Xinh đẹp khiến cho người ta kinh ngạc sửng sờ.

(8) Thấu thiên cơ, tham bích hải, cùng hoàng tuyền, tắt nhật nguyệt: Nhìn thấu thiên cơ, chu du biển xanh, theo cùng âm phủ, trọn vẹn nhật nguyệt. Ý nói bên nhau đời đời kiếp kiếp.

(9) Hằng Nga ăn năn trộm linh dược, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm: Trích trong “Hằng Nga” của Lý Thương Ẩn, chỉ sự cô đơn và hối hận của Hằng Nga.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-hai-nguyet-ca>